

nek válogatását. *Barta András*, a Krúdy-filológia mestere végezte el a válogató és szerkesztő munkát; legyen benne bizodal munk. Az elbeszélések közt ott van a *Szindbád ifjúsága és utazásai* ciklus 1911-ből. Bevezetés a Szindbád-rejtelembe.

Szindbád nevelői ketten voltak. A nyugalmazott író és a kiérdemesült színész. Egy ital bor a házáért sosem árt! — tanítja utóbbi a neveltjét, s a honszerelen után nyomban a honleányok következnek. A kiérdemesült vén ifjúságában még Széchenyi volt az ifjúság vezére, s akkoriban más tanítás járta. Aztán a más elfeledték, csak a borospohár és a honleányok emléke maradt meg. Miután Szindbád is megvénült, ő már csak erre emlékezik. De már az is álomnak tetszik, ami az ő ifjúságát belöltötte. Annyit akarok mindezzel mondani, hogy a mai Krúdy-reneszánsz voltaképpen a nagy író életműve szociális motivációjának fölismerésén, megértésén fordult virágzásba. Az élet álom a Krúdy-művekben, s ez azért olyan ellenállhatatlan igazság, mert az álom magának az életnek sajátos állapota.

Most, hogy éppen századik születési fordulóját tölti be az év *Krúdy Gyulának*, nem kell az zseniális írói szellemét ébreszteni, mert nem alszik. Inkább azt kell magyarázni, hogyan támadt föl tetszhalott álmából. Mert mindig voltak Krúdynak rajongói, volt rangos Krúdy-szekta, de jobb, ha sokan olvassák őt. A

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ

egyre-másra adja közre műveit, legutóbb *Az alombeli lovag* címen 1909 és 1911 közt írt elbeszélései-

Bata Imre